

Frigivelse; — der kan være rigtige Grund- sætninger, som det var ønskeligt, at man kunde gjøre gjældende, men der kunne være Forhold, Sædvaner og Betragtninger, som have en saa stor Vægt, at man ikke kan tilsidefatte dem, men som man maa tillægge afgjørende Betydning, ikke fordi man anseer dem for rigtige, men fordi man maa give efter for Nødvendigheden; og saaledes troer jeg ogsaa, at vi bør gaae frem i nærværende Tilfælde; og naar man først er gaaet det Stykke paa denne Vej, som den ærede Forslagsstiller er gaaet, saa troer jeg, at man ganske rolig kan gaae det øvrige Stykke med. Den ærede Ordfører har allerede saa fuldstændigt imødegaaet den ærede Forslagsstillers Betragtning angaaende Huusmændene, at jeg ikke troer, at man behøver at bruge et Ord mere dertil. Det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller nu skylder os at følge Fleertallet, og jeg skal sige hvorfor. Den ærede Forslagsstiller vilde ikke indrømme, at vi vare gaaede i „Rusen“, men han vil dog vist erkende, at han har ført os ind i Rusen, thi han maatte jo vide, dengang han indkom med sit Forslag, at han ikke vilde kunne sætte det igjennem i den Stikelse, hvori det foreligger; men, naar det nu er hans Mening, at han ikke vil gaae ind paa Loven, saaledes som Fleertallet vil have den, saa havde han kun haft et Middel til at undgaae det, nemlig at tage sit Forslag tilbage; naar han desuagtet ikke har gjort det, saa har han derved ført os ind i Rusen, det vil sige, han har bragt os i den Stilling, hvori vi nu befinde os, enten at maatte for- kaste et dog taaleligt og brugeligt Forslag, uden at vide, naar vi kunne faae et bedre, eller at tage Forslaget, som vi i dette Dieblif kunne faae det. Jeg troer saaledes, at den ærede Forslagsstiller maa føle en Forpligtelse til nu at hjælpe Loven igjennem ved at stemme

med Fleertallet. Hans Stemmegivning i saa Henseende bør jo være meget ledende; at der vil være endeel Andre, som stemme imod, er en anden Sag, men af den ærede Forslagsstiller venter jeg ganske sikkert, at han ikke vil gjøre det, thi han har ført mig og mine Lige paa Glattis. Jeg for min Part havde meget hellere ønsket, at dette Lovforslag havde ligget for paa en senere Tid, hvor vi kunde have behandlet det med større Frihed og mere uafhængig af andre Forslag. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Rimestad) har gjort en Bemærkning, som vistnok er overordentlig rigtig, uagtet hans Begrundelse deraf ikke ganske er min. Han har sagt: lad os saa tidlig som muligt, saasnart vi kunne — og man kan føle til „ved enhver Leilighed“ — søge at udvikle vort Communevæsen, thi deri skulle vi finde Beskyttelse for vor sande borgerlige Frihed. Det er vistnok Noget, som vi ikke skulle overse ved Behandlingen af dette Forslag. Naar han siger, at vi navnlig skulle gjøre dette nu, fordi Indskrænkningen af vor nuværende Grundlov er forestaaende, saa kan jeg ikke samstemme med ham; jeg troer ikke det har nogen Indflydelse i saa Henseende, og jeg holder mig overbevist om, at den Tilstand, vi gaae imøde med Hensyn til vor indre Samfundsorden, snarere vil give os større Frihed i Behandlingen af Sager af denne Art end mindre. Jeg troer ikke, at vi med Hensyn til Behandlingen af Sager af denne Natur kunne befinde os i en snevrere og mere indskrænket Stilling end den, vi nu indtage, men ved den ærede Forslagsstillers Veiledning ere vi der nu, og vi maae tage Conseqventerne deraf, og Conseqventsen er det, som Fleertallet har foreslaet, der paa en Pril ligner det, den ærede Forslagsstiller er fremkommet med, og det er altsaa ikke værd at vige fra det for saa lidt.